

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΑΤΟΠΗΝ αὐτοῦ ὁ Πέτες, πλησίασε τὸν Κοιχίλο καὶ τὸν χιτήρησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο. Μὰ ὁ Κοιχίλος δὲν ἔβλεπε πειὰ, δὲν ἀκούγε, δὲν αἰσθανόταν. Ἔσκαθε τῆ γῆ μὲ τὰ νύχια του, μάζευε σοφούς χρυσασιοῦ καὶ μοιρομούριζε πάντα :

— Χρυσάφι !... Πόσο χρυσάφι !... Κοκκίνο σάν τῆ φουὰ καὶ τὸ αἷμα !... — Τὸν ἀχρεῖο ! ψυθίωσε ὁ Πέτες. Ἔχει μεθύσει ἀπὸ τῆ λάμψη τοῦ χρυσοῦ.

Καὶ σκῦθοντας κοντὰ στὸν τυχοδιώκτη τὸν ἀραξε ἀπ' τὸ μαζὰ καὶ τὸν οὐκῶντες δυνατὰ :

— Ἐ, σύντροφε !... Ὁ Κοιχίλος φέρισε, κοττάει τὸν κνηρὸ καὶ φέρισε σάν νὰ ξυπνοῖσε ἀπὸ κάτιο δνερο.

— Τί ζήτης ; οἷτησε. — Δὲν θὰ μοὶ δώσεις καὶ μὲνα ἓνα κομμάτι χρυσοῦ ; Ὁ Κοιχίλος δίστασε γὰ μὰ στιγμή. Ἔπειτα πήρε μὰ φουχτα χρυσασιοῦ καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Πέτε.

— Ποῦρ ! ἔκανε ὁ Πέτες. Αὐτὸ τὸ χρυσάφι εἶνε κατότερο ἀπὸ γέινο που βροσάεται στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου. Ἐκεῖ που εἶνε ὁ τάφος τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ.

— Ἀλήθεια ; οἷτησε ὁ Κοιχίλος. — Βέβαια, διάβολε ! Ἐκεῖ ὑπάρχουν μεγάλα κομμάτια, πὰ καθαρά καὶ πὰ λαμπρά. Ἐὰν νὰ δῆς καὶ μόνος σου. — Θὰ τὰ μάζεψω κ' αὐτὰ, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Χάρισμά σου, Ἀρῶν ὁ κῆρος Φάβιος σοὺ χάρισε ὄμο τὸ χρυσάφι τῆς Κοιλιάδας, δὲν μπορεῖ νὰ σ' ἐμποδίσῃ κανεῖς.

— Κανεῖς ἀπολύτως ! μούγρισε ὁ Κοιχίλος. — Βεβαίως, διάβολε.

— Τότε πάμε... πάμε γρήγορα. Θ' ἀρῶσω ἐδῶ τὸ σωρὸ που μάζεψα, σοὺ νὰ ξαναχρῆσιμα.

— Ἄν ξαναχρῆσιμα ποτέ, ἀγρεῖτε. — Τί εἶπες ;

— Εἶπα πὼς δὲν θὰ σοὺ τὸν περῶξῃ κανέναν. Ἐδῶ πάντα μονάχη ἀγρήμα βροσκοντα. Καὶ τὰ θηρία δὲν τρώνε χρυσάφι, ἀλλὰ κουφάρια.

— Ναι, ναί, κουφάρια. Μιλοῦσαν κ' ἀνέβαιναν στὸν ἀπόκρημνο βράχο.

Ὁ Βουαρῶξ κ' ὁ Φάβιος τοὺς ἀκολουθοῦσαν ἔσπισο σαπηροῖ, βυθισμένοι σὲ σκέψεις.

Τέλος ἔφτασαν στὴν κορυφὴ. Τότε ὁ Φάβιος πλησίασε τὸν Κοιχίλο καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα :

— Ἀκουσεῖ με, δυστυχισμέν ! Γιατὶ ἔδολοφόνησε τὸν Μάρκο Ἀρελιάνο ;

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ τυχοδιώκτης, νεωκὴ χλωμάδα ἀπλώθηκε πάνω στὸ πρόσωπό του. Τὰ γόνατά του λήγισαν. Ἡ μέθη κ' ἡ παραζάλη τοῦ χρυσοῦ ἔβγαλαν ἀπ' τὸ μυαλό του. Κατάλαβε τί τὸν περιμένει. Καὶ μὲ φωνὴ τραυμάτινη ἀποκρίθηκε :

— Τὸν Μάρκο Ἀρελιάνο ;... Ἐγὼ ;... Δὲν τὸν σκοτώσα ἔγώ... Εἶνε ψεμμάτα, ψεμμάτα... Ποιὸς σὰς εἶπε τέτοιο πράγμα ;

— Τὸ ξέρω καλά. Ἐοὺ τὸν ἐσκοτώσατε. Τὸν ἔσφαξετε ἐνὸ κοινοῦ καὶ τὸν πέταξετε ἔξωτὸν. Ζωντανὸ ἀνάμα, στὸ ποτάμι.

— Εἶνε ψεμμάτα !... Ποιὸς σὰς εἶπε ἓνα τέτοιο πράμα ;

— Ὁ ἴδιος.

— Ὁ ἴδιος !... Ὁ Μάρκος Ἀρελιάνος ;... Ζῆ ὁ Μάρκος Ἀρελιάνος !... Ὡ, Θεέ μου, ἔλεος... ἔλεος !...

— Ναι, μοὺ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος. Τὸ φάντασμαῖ του δηλαδή. Μήπως δὲν τὸν ἐσκοτώσατε στὰ μέρη αὐτὰ ; Χθὲς τῆ νύχτα βγήκε ἀπ' τὸ ποτάμι γεμάτος αἷματα καὶ μοὺ ζήτησε νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Μοὺ ἀποκάληψε τ' ὄνομα τοῦ δολοφόνου του. Κι' ὁ δολοφόνος αὐτὸς εἶσαι ἐσὺ !...

Τὰ τρομαρὰ λόγια τοῦ Φαβίου συνέτριψαν τὸν προληπτικὸ κακοῦργο. Καὶ προσδόθηκε πειὰ μόνος του. Δὲν διέφνεσε τώρα τὸ ἔγκλημα του. Εἶχε γονατίσει κάτω καὶ ζητοῦσε ἔλεος.

— Ἀντιθέτε με, δὸν Φάβιε !... ἐφώναξε. Ἐλεος !... Μὴ με ὄμο τὸ χρυσάφι που μοὺ χάρισε κ' ἀρῶσε μου τῆ ζωῆ μου. Πῆς ὄμο σκοτώσατε. Θὰ γίνω δούλος σας, σκλάβος σας πιστός. Θὰ σκοτώσω δούλους τοὺς ἐχθροὺς σας, δπου κ' ἂν βροσκοντα, ἀρκεῖ νὰ μοὺ κὰ

μετε ἓνα μονάχη νόημα. Καὶ τὸν πατέρα μου σκοτάνω, ἂν με προστάξεις. Ἀλλά, γὰ τ' ὄνομα τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀρῶσε μου τῆ ζωῆ μου, ἀρῶσε με νὰ ζήσω.

— Κι' ὁ Ἀρελιάνος σοὺ ζήτησε ἴσως ἔλεος, ἀλλὰ δὲν τὸν λυτήθηκες.

— Ναι, τὸ ὁμολογῶ, δὸν Φάβιε... Τὸν σκοτώσα, γὰ νὰ μείνη σὲ μὲνα ὄμο αὐτὸ τὸ χρυσάφι. Ἀλλά τώρα δὲν τὸ θέλω. Τὸ δίνω ὄμο γὰ νὰ ἐξαγοράσω τῆ ζωῆ μου. Τί θές περισσότερο ;

Τραυλίζοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄθλιος, ἐσφύρετο μὲ τὰ γόνατα κατόπιν τοῦ Φαβίου, ὁ ὁποῖος ἐδημιάζε πάνω-κάτω νεωκὴ. Ζητώντας νὰ τοῦ φιλῆση τὰ πόδια. Ἀφροῖ ἔβγαλαν ἀπ' τὸ στόμα του. Ἐτρεψε καὶ παραταροῦσε σὺνχομος σάν τὸ ψάφι.

— Ἐλεος !... Ἐλεος, δὸν Φάβιε !... ἐφώναζε. Συχωρήστε με, σὰς ἐξορκίζω στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας σας, σ' ὄνομα τῆς δόνας Ροζαρίτας, ἡ ὁποία σ' ἀγαπᾷ !... Ναι, σ' ἀγαπᾷ, τὸ ξέρω, τὸ ἄκουσα !...

— Τί ;... Τί εἶπες ;... φώναξε ὁ Φάβιος κ' ἐγύρισε ἀποτόμως γὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, κατασπυγνημένος στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς Ροζαρίτας.

Ἄλλοιμονο ὄμως !... Ἦταν ἀργὰ πειὰ !...

Ἡ ἐρώτησις τοῦ Φαβίου ἔβγαλε χωρὶς ἀπάντησι.

Ὁ ἄθλιος τυχοδιώκτης δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τῆ φράσι του.

Ἐκνευρισθεὶς ὁ Πέτες νὰ τὸν ἀκούη νὰ θηρηθῇ ἄναδρα, τὸν πλησίασε ἔφαρκα καὶ τοῦδωσε μὰ δυνατὴ χλοτάσι. Κι' ἔτσι, καθώς ὁ Κοιχίλος βροσκόνταν γονατισμένος στὴν ἀκρὴ τοῦ τρομαρὸ γρεμεοῦ, κατακλιόμισε κατακέφαλα στὴν ἔδισα.

— Τί ἔκαμες, Πέτε ! φώναξε τραυμένος ὁ Φάβιος.

— Ἐκεῖνο ποῦτερε, φίλε μου. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος δὲν ἔβλεπε οὔτε τὸ σχοῖν τῆς κρεμιάδας του, οὔτε τὸ βόλι τῆς κραιναίνας μου γὰ νὰ νὰ πεθάνῃ.

Ἐφαρκα, τῆ στιγμή αὐτῇ, μὰ τρομαρὴ κορυφῇ, ἓνα πένθιμο ὀδύλαγτο, ἀντήχησε ἀπ' τὸ βάθος τοῦ φρεσιώδους βράθρου.

— Ἀαααα !... Ὀμοσοοὸ !... Ὁ Φάβιος ἀνατριχῶσε κ' ἔσκηψε νὰ δῆ τί συμβαίνει. Ἀμέσως ὄμως τραβήχησε πρὸς τὰ πῶσο χλωμός καὶ παραγμένος.

Τὸ θέματα που εἶχε ἀντιγράψει, ἦταν φρεσιτὸ, ἀπαίσιο. Πέφτοντας ὁ Κοιχίλος, εἶχε πιασθεῖ ἀπὸ ἓνα θάμνο. Μὰ ὁ θάμνος αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ συγχρητῆσῃ τὸ βῆρος τοῦ σώματός του. Καὶ σιγά-σιγά ἔφεροκονόταν...

Ὁ ἄθλιος τυχοδιώκτης, πασιμένος γερά ἀπ' τὰ κλαδιά του, κραινασμένος πάνω ἀπ' τὸ βράθρο, καταθροισμένος, γεμάτος ἀγνια καὶ φρίκη, μὲ τὰ μάτια γουλομένη, ἔσκηψε ἄγρια, παραταρκαῖα, ἀπελπιόμενα :

— Βοήθεια !... Ἐλεος !... Τὸν βλέπω... νὰ ἐκεῖ... ὁ Μάρκος Ἀρελιάνος μὲ κιντάει ἄγρια !... Ἐλεος !... Ἐλεος !... Τὸ χρυσάφι... πόσο χρυσάφι !... Καὶ πὼς λάμπει !... Ὅχι... ὄχι, γὰ, γὰ, γὰ !... Δὲν εἶνε τὸ χρυσάφι που λάμπει... Εἶνε τὰ μάτια τοῦ δὸν Ἐστεβάν !... Ἐλεος !... Γλυτώστε με !...

Ὁ δυστυχισμένος χρυσοθήρας εἶχε τρελλαθεῖ.

— Θεέ μου, Θεέ μου !... Γιατὶ νὰ τὸν οἶξες στὸν γρεμεοῦ, Πέτε ; ψυθίωσε τραυμένος ὁ Φάβιος. Τὸν ἐπαυροῦσαμε πὸν σκληρά.

Ἐφαρκα, μὰ κραινῇ, πὸ δυνατῇ ἀπ' ὄλες τῆς ἄλλες, ἀνωστήθηκε. Καὶ μετὴν μ' αὐτῇ ὁ κρότος χλωμάτων καὶ λυθαρῶν που κλυδοῦσαν στὴν ἔδισα.

Ὁ θάμνος, ἀπ' τὸν ὁποῖο εἶχε κραινασθεῖ ὁ Κοιχίλος, ἔφεροκονόθηκε, παρασύροντας τὸν κακοῦργο στὸν φοβερὸ γρεμεοῦ.

— Ἀαααα !... ἔφερόνισε ἀπελπιόμενα ὁ χρυσοθήρας, κραινακλιώνοντας στὸ βράθρο.

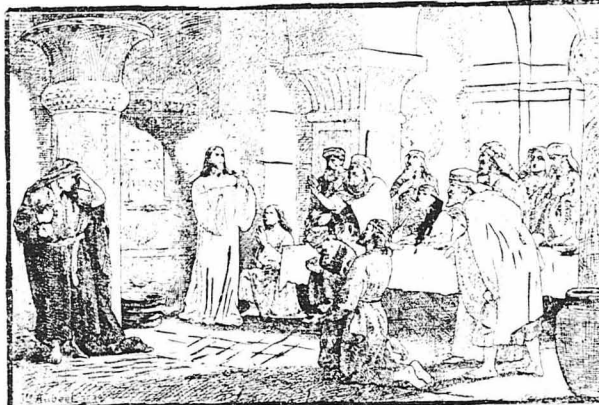
Καὶ τὴν κραινῇ του αὐτῇ, κραινῇ τρέλλας, τροῖμον καὶ ἀγονίας, τὴν ἀντιπλήρησαν ὄμο τὰ γύρω βουνὰ, ἡ λαγχαδιὲς καὶ τὰ παρθένα δάση.

Κατόπιν ἀπάλητη σιωπὴ ἀπλώθηκε γύρω.

Οἱ τρεῖς κνηροῖ κιντάχθησαν μὲ φρίκη, μὲ τῆς καρδιὲς σφιγμένες.

— Τόσο αἷμα σὲ μιά ὄρα μέσα !... ψυθίωσε ὁ Φάβιος. Αὐὸ ἀνθρώπινες ζωὲς χάθησαν. Αὐτὸ δὲν θὰ βγῆ σὲ καλό...

□ □ □ ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου !...

(Πηλὰς τοῦ Ζ. Ζ. Ὁμπέρ)

— 'Ησούχασε, παιδί μου, τού ελπε ο Βουαρζέ. Οί κακοίχοι πρόπει να τιμωρούνται. 'Ελάμασε τού καθήκον μας και τίποτε περισσότερο. Δέν είμαστε δολοφόνοι, είμαστε έκδικηταί.

Τό βλέμμα τού Φάβιου έβλεπε τώρα στό μέρος όπου βρισκόταν ξαπλωμένο στη γή τό πτώμα τού δόν 'Αντώνιο Μεδιάνα, μέσα σέ μιά λίμη αίματος. 'Όργανα σαρκώδη διάγραφαν μεγάλους κύκλους πάνω άπ' τόν νεκρό.

'Ο Φάβιος άναστενάξε και έλπε στός συντρόφους του :

— Πρέπει να θάβουμε τό πτώμα τού Μεδιάνα, πριν νυχτώσει.

— Αυτό εν' εύκολο, άπάντησε ό Πέτες. Θα τό μεταφέρουμε μέσα στό μνήμα τού 'Ινδού άρχηγού και θα φράξουμε την είσοδο μέ μεγάλες πέτρες. 'Έτσι δέν ύπάρχει φόβος να τό κατασπαράξουν τ' άγρια.

Πράγματι, ό Πέτες κι' ό Βουαρζέ κατέβηκαν άπ' τό λόφο, σηκώσαν τό πτώμα τού δόν 'Αντώνιο και τό μετέφεραν στό μνήμα τού 'Ινδού. 'Εταποθέτησαν κατόπιν στην είσοδό του μεγάλες πέτρες και ξαναγύρισαν κοντά στό Φάβιο.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

'Η ώρα είχε περάσει πια.

'Εβράδυναζε....

'Ο ήμιος έβγαλε προς τή δύση του, πίσω άπ' τά πανύψηλα δέντρα. 'Ο ουρανός είχε βαφεί σκηνικός και φαινόταν σαν αίματοβαμμένος.

Οί τρεις κνηφοί έκάθισαν στην κορυφή τού λόφου κι' έδαίτησαν. 'Ήσαν κατακουρασμένοι.

— Πρέπει ν' αναπαυθούμε, έλπε ό Πέτες.

—'Όχι, όχι, φώναξε ό Βουαρζέ. Πρέπει να φύγουμε τό γρηγορότερο άπό δω πέρα. Δέν πρέπει να μένουμε στό μέρος αυτό τή νύχτα. Θα μάς περιουλώσουν οί 'Ινδοί κι' αύριο πια θάνα άγρό. Τό Μαύρο Πουλί θα ζητήσει να μάς έκδικηθή και δέν θ' άρρήση ν' αναλάβη τή ίγνη μας. 'Ας σηκωθούμε λοιπόν, άς μαζήγουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε κι' άς ξαναγυρίσουμε στό μέρος άπ' τό όποιο ξεκινήσαμε. Στοιχούμενος έκει τό χουσάρι και ξαναγυρίσουμε να πάρουμε κι' όλο τό άλλο, Σίμφονοι ;

—'Όχι, Βουαρζέ, έλπε ό Φάβιος. 'Ας μένουμε έδώ άπόψε. 'Έχει νυχτώσει πια. Κι' αύριο φεύγουμε. 'Όσο για τό χουσάρι, καταραμένο να είναι ! Δέν θέλω ούτε δόραμ άπ' αυτό.

— Φάβιε, παιδί μου, γιατί μιλάς έτσι άτελεισμένα ; 'Ελάσε δτι συνέθη ως σήμερα. 'Από αύριο θ' άρχιση καινούργια ζωή για σένα.

'Ο Φάβιος κίνησε θλιβερά τό κεφάλι του και δέν άπάντησε.

Έλπε νυχτώσει πια.

Πυκνό άπλώθηκε τό σκοτάδι γύρω. Τό δάσος μαυρολούσε σαν την Κόλασι.

Τ' άγρια ξιπνούσαν, έβγαίναν άπ' τις φωλιές τους και ούλοζαν άγρια.

Οί τρεις κνηφοί δέν άναμαν σκοπίμως φωτιά, για να μη τους άντιληφθούν οί 'Ινδοί.

— Δέν θα κοιμηθής, Φάβιε ; ρώτησε ό Βουαρζέ τόν νέο.

—'Όχι, Βουαρζέ. Δέν νυστάζω καθόλου. Κοιμηθετε σεις κι' έγώ θα μένω άγρυπνος και θα φρουρώ ως τά μεσάνυχτα.

'Ο γηραιός κνηφός κατάλαβε, ότι ό Φάβιος ήθελε να μείνη ύπόως και να βησιθή στός σκέψεις του. Δέν έφερε λοιπόν καμιά άντίρρηση. Απλώθηκε στό μανδύα του και πλάγιασε κοντά στόν Πέτε. μέ τό όπλο στα χέρια, άφοι τοποθέτησε γύρω στην κορυφή τού λόφου μερικές μεγάλες πέτρες, που θα τους χρησίμευαν για ταμπύρι, σέ περίπτωση που θα τους έπετίθεντο οί 'Ινδοί.

Οί δύο κνηφοί ύεν άρχισαν ν' άποκοιμηθούν.

Μόνος τώρα ό Φάβιος, μέ την καραμπίνα άνάμεσα σιά γόνατα, κύτταξε τόν άστροφυλακισμένο ουρανό και σκεφτόταν. Σκεφτόταν θλιβερά, πολύ θλιβερά πράγματα. Δυό άνθρωποι είχαν χάσει τή ζωή του ; 'Εξ αίτίας του, μέσα σέ μιά μέρα, σέ μιά ώρα. Και τώρα πια πούχε έκδικηθεί τόν δολοφόνο τής μητέρας του και τού θετού του πατέρα, τί τού έμεινε να πράξει ; Να γυρίση πίσω στόν κόσμο ; Και

τί να κάμη εκεί ; 'Η ζωή τών πόλεων δέν τόν τραβούσε καθόλου. Και συνεπώς και τό χουσάρι τής Κοιλιάδος τού Χρυσού τού ήταν άχρηστο. Ναι, δέν τε ήθελε τό καταραμένο αυτό χουσάρι. Δέν τόν ένδιέφεραν πια τά πλούτη. Μόνο ή άγάπη τής δόνας Ροζαρίτας θα τόν ξαναγεννούσε. Μά ή δόνα Ροζαρίτα δέν τόν άγαπούσε.

Στή σκέψη τού Φάβιου ήσαν έξαφνα τά τελευταία λόγια τού Κοιχίλου. Τι να ήθελε να πη άραγε ό τυχοδιώκτης ; Μιλούσε σοβαρά ή βόηκε ένα φέμια για να τόν συγκαθήση και να τόν κάμη να τού χαρίση τή ζωή ; 'Αχ, γιατί να βιαστή να τόν ρίξη στόν γηραιό ό Πέτες ; Γιατί να μιν τόν άρρήση να ξεγηγηθή ; 'Αν τά λόγια του ήσαν αληθινά, ό Φάβιος θα γινόταν εύτυχής, τρισευτυχισμένος. Μά όχι, όχι.... 'Ο τυχοδιώκτης έψευδετο.

Τή στιγμή αυτή, ένα πένθιμο μουγκρητό, ένας ανατριχιαστικός θρήνος άκούστηκε άπό τό μέρος τού δάσους.

'Ο Φάβιος έννοιωσε τή καρδιά του να σφίγγεται. Κύτταξε προς τό μέρος αυτό και δέκρινε μερικές μαύρες σιαές να πηγαυνοέρχονται κάτω άπό τά δέντρα.

Τό μουγκρητό ξανακούστηκε σέ λίγο πιο δυνατό.

'Ο Φάβιος έτοιμάσε άνήσυχος τό όπλο του. Μά την ίδια στιγμή, αισθάνθηκε ένα χέρι να σφίγγη τό δικό του. 'Ήταν ό Βουαρζέ, ό όποιος κοιμόταν πλάι του κι' ό όποιος είχε έπιτήσσει άπότομα άπό τά μουγκρητά.

'Ο γηραιός κνηφός άνασπρώθηκε, κάθισε πλάι στό Φάβιο και τόν ρώτησε :

— Τι συμβαίνει, Φάβιε ;

'Αντι να τού άπάντηση, ό Φάβιος τού έδειξε τό μέρος, άπ' τό όποιο άκούγόντουσαν οί παράξενοι θρήνοι.

'Ο Βουαρζέ άφουγκράστηκε για μιά στιγμή και έλπε μέ φωνή ήσυχη :

— Μην άνησυχείς, παιδί μου. Είναι τό άλογο τού δόν 'Εστεβάν που πυροβόλησε την ώρα που έφευγε για να γλυτώση. Τό δυστυχισμένο ζώο ! Φαίνεται πως δέν τό σκότωσε ή σφαίρα μου και τώρα ψυχορραγεί.

— Κι' ή σιαές γύρω του ; ρώτησε ό Φάβιος.

— Είναι λυκοί. Τρυγύρισαν τό έτοιμοθάνατο ζώο για να τό κατασπαράξουν.

Πραγματικώς, γύρω άπ' τό πεσμένο στη γή έτοιμοθάνατο άλογο, καμιά δεκαπενταριά λύκοι τρυγύριζαν ρουθιμώντας άγρια.

Τά μάτια τους άστράφταν μέσα στη νύχτα, σαν άναμμένα κάρβουνα.

Άκούγόνταν ως την κορυφή τού λόφου τό άπαισιο λαχίνισμά τους, τό ζύσιμο τής γής μέ τά νύχια τους τά σουβλερά.

Μολαταύτα, δέν τολμούσαν να πλησάσουν τό έτοιμοθάνατο ζώο. Μύριζαν τό αίμα του και τό τρυγύριζαν έρεθισμένοι και πειναλέοι.

Τό άλογο, καταλαβαίνοντας τόν έσχατο κίνδυνο που διέτρεχε, χλιμντρίζε κι' άγωνία κι' άτέλειπια.

Πούς μπορούσε, όμως να τό βοηθήση μέσα στό σκοτάδι τής νύχτας ;

'Ο Φάβιος άφουγκράζόταν άνήσυχος τά χλιμντρίσματά του και αισθανόταν άδάσταχη άγωνία.

— Κοιήσου, παιδί μου, τού έλπε ό Βουαρζέ. Θ' άγρυπνήσω έγώ ως τό πρωί, ξιπνώντας άργότερα και τόν Πέτε. Μην άνησυχείς, Φάβιε μου. Οί λύκοι μάς έχουν μισήσει, αλλά δέν θα τολμήσουν να μάς πλησάσουν.

— Δέν μπορώ να κλεισώ μαζί, άποκρίθηκε ό Φάβιος.

— Πλάγιασε και δέν θ' άρρήση να σέ πάρη ό ύπνος. Πρέπει ν' αναπαυθής, παιδί μου. Είναι τόσο κουρασμένος !...

'Εξαφνα, ό Φάβιος άνατινάχτηκε άνήσυχος, σηλώνοντας τά μάτια του μακριά, στό σκοτεινό βάθος τής άπέραντης Ζούγκλας.

Τό ίδιο έλαμε κι' ό Βουαρζέ.

'Ο Πέτες έβήγησε επίσης κι' έτοιμάσε τό όπλο του.

— Τι τρέχει ;... Τι τρέχει ;... ρώτησε μισοχαλισμένος άπό τόν ύπνο.

— Πυροβολούν ! έλπε ό Φάβιος.

('Ακολουθεί)

□ □ □ □ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ □ □ □ □

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ ('Εργον τού Μαρτίνου Σογκάουερ)